

אוזן, אריה

אריה, בנם של יהודית ואליהו אוזן ז"ל, נולד ב"ב בשבט תשט"ו (04.02.1955) בישראל.

אריה גדל והתחנך במושב גילת אשר בנגב המערבי. אדם טוב לב, חייכן, צנוע ואהוב על הבריות. בן בכור, מסור להוריו ואח תומך ואוהב לאחיו – עליזה, שלמה, אוסנת, אטד ומאיר. למד בתיכון אזורי חקלאי "אשל הנשיא".

במהלך שירותו הצבאי היה שוטר במשטרה הצבאית בזמן מלחמת יום הכיפורים. לאחר שהשתחרר נשא לאישה את יפה ויצמן, תושבת אופקים, ובמשך השנים נולדו לבני הזוג ארבעה ילדים: יהודית, אליהו (אלי), חן ורון. המשפחה מתגוררת במושב גילת. אריה היה אב מסור וקשור מאוד אל ילדיו, גם בצעירותם וגם לאחר שבגרו.

לאריה הייתה אהבה ייחודית לעבודת האדמה ותפיסה ערכית לגבי חשיבות הביטחון התזונתי של המדינה. הוא עבד כקבלן משנה של "מושבי הנגב" וזרע חיטה במרחבי הנגב המערבי באלפי דונמים. בעקבות פציעה קשה מאוד הוא נאלץ להפסיק את עבודת האדמה ולצאת לעבוד כשכיר.

בעקבות תהליך השלום עם מצריים, המועצה האזורית משוש הובילה את פינויים של הבדואים מסיני, ודאגה להקמת יישובי קבע בנגב. אריה נבחר לעבוד במועצה, ובלט שם כעובד חרוץ, מסור ומקצועי, שהיה אהוב על התושבים ועובדי המועצה, בדואים ויהודים כאחד. רחל, קולגה במועצה, סיפרה: "איש מקסים, רחב לב, שמח, הוגן וישר. ידע לכבד כל אחד ואחת, בסובלנות רבה".

בהמשך, למד בקורס קב"טים (קציני ביטחון) וקורסים נוספים בתחום הביטחון וצבר ידע רב בהתנהלות במקרי חירום. הוא שימש כקצין הביטחון של היישוב שגב שלום, אחד מהיישובים שהוקמו ב-1996 כשהמועצה האזורית פורקה. גם שם בלט במקצועיותו, בסובלנותו ובנועם הליכותיו. חבריו לסביבת העבודה מספרים שתמיד היה מוכן לסייע ולקדם משימות לטובת התושבים ואבו גירבי עטיה מעיד עליו: "אחלה גבר. כיבדנו אחד את השני. למד את מנהגי הבדואים בכל השבטים".

מכריו מספרים על איש ידען ורב פעלים, מלא נתינה ונדיבות שהיה נכון לעזור לכל אדם, כשחיוך תמיד נסוך על פניו. איש ערכי שאהב את הארץ ואת האדמה.

משבגרו ילדיו והקימו משפחות, אריה זכה לנכדים. הוא היה איש משפחה למופת וסבא אהוב, שהרעיף אהבה על נכדיו והרבה לבלות עימם. מדי שבת נהג לצאת לדוג עם בניו אלי ורון בחוף זיקים, בניצנים, ולעיתים באשקלון או באשדוד.

בשעת בוקר מוקדמת בשבת, כ"ב בתשרי, שמחת תורה תשפ"ד, 7 באוקטובר 2023, יצא אריה כהרגלו עם בנו אלי לדוג בחוף זיקים. בנו הצעיר רון איחר להתעורר ולא יצא עימם. כשהחלו האזעקות, אריה ואלי מיהרו לתפוס מחסה מאחורי בטונדה והמשיכו למיגונית הסמוכה למלתחות החוף. בשעה 6:47 הם דיברו עם בני משפחתם, אמרו שהם בסדר וכי הם מתכוונים לחזור הביתה כשיסתיים המטח. מאז אבד עימם הקשר. כחלק מהמתקפה הרצחנית של מחבלי חמאס על יישובי עוטף עזה, חדרה חוליה של מחבלים על גבי סירות גם לחוף זיקים, וזרקה רימונים לתוך המיגונית. אלי הצליח להדוף שני רימונים אל מחוץ למיגונית, אך הרימון השלישי התפוצץ. המחבלים נכנסו פנימה וירו בכל מי ששהה בה. אריה ואלי הוגדרו נעדרים וכעבור שבועיים קיבלה משפחתם את הבשורה הקשה.

בחוף זיקים נרצחו באותו יום קרוב לעשרים אנשים.

אריה אוזן נרצח על ידי מחבלים בחוף זיקים בכ"ב בתשרי תשפ"ד (07.10.2023), והוא בן 68. הובא למנוחות בבית העלמין בגילת לצד בנו שנרצח אתו. הותר אחריו אישה, שתי בנות, בן ונכדים.

על מצבתו כתבו אוהביו: "אהבה וענוה הייתה דרכך" ומשפטים היוצרים את ראשי תיבות שמו (אקרוסטיכון):

"איש אשכולות, רב פעלים, צנוע ועניו.
ראש משפחה ערכי שעל כולם נאהב.
יום שמשי על חוף זהוב נגדע באיבחה.
היית לכולנו האור שכבה בידי בני עוולה.
את המולדת והאדמה אהבת בעוצמה,
והותרת את כולנו בעלטה כאובה.
זמן לא ירפא, הכאב הצורב.
נרך יאיר לעד אצל כולנו בלב".

נכדתו ליהיא ספדה לו: "לא האמנתי שאני אי פעם אדבר עליך בלשון עבר. היית איש חזק, היית לוחם ולקחת קורסים של צה"ל ולמדת כל כך הרבה דברים ותרשימים... אבל עדיין נרצחת, עדיין רצחו לי אותך. הלוואי והייתה לי האופציה להגיד לך ולאבא לא ללכת לדוג... להגיד לכם יום לפני שעומד לקרות אסון, הלוואי והייתי יכולה... מי היה מאמין שדווקא אתה סבא? מי היה מאמין שהאיש החזק והגיבור שלי נרצח?... אני מקווה שתשמור עליי מלמעלה, מגן עדן. אני אוהבת אותך סבא".

ביער רוחמה נערך אירוע נטיעות בשיתוף עם קק"ל לזכרם של מתנדבי "ידידים" שנרצחו, ובהם אריה ובנו אלי. במושב גילת הוקמה נבחרת כדורגל לילדים ואף זכתה בגביע בליגת בני המושבים, נבחרת שאלי שיחק בה בילדותו בעידוד מלא של אריה אביו.

בבית הכנסת במושב גילת נבנתה תיבת שליח ציבור חדשה ומפוארת על שמם של אריה ואלי אוזן הי"ד.

מלח הארץ שהלך מאיתנו בטרם עת.